

РЕШЕНИЕ

№ 631

гр. София, 26.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 15.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10055** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на М. Г., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица], вх.. А, ет.3, ап.5, чрез адв.Н. – САК срещу Решение № ПО 101/25.09.23г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С230022-023-0002376/04.09.2023г. на публичен изпълнител Р. М., при ТД на НАП - С..

Твърди се, че при постановяването му не са спазени изискванията на чл.121 ал.1 и чл.195 ал.5 ДОПК, като публичният изпълнител не е упражнил преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на вземанията след тяхното установяване по законен ред. В тази връзка липсват съображения защо събирането ще бъде затруднено. Като продължение се твърди, че постановлението е в нарушение на чл.196 ал.1 т.3 ДОПК – липсва изложение на фактическите основания за издаване на акта, което следва да се квалифицира и като нарушение на формата на акт по чл. 146 т.2 АПК. Голословно е посочено, че дружеството „АЙ ПИ ЕС СИСТЕМС“ ООД няма възможност да заплати задълженията си, като липсва и анализ на имотното състояние на М. Г..

По отношение на възбранения имот – S ид. част от УПИ с площ 1010 м², идентичен с четиринадесет по регулационния план на [населено място] дол, общ. С. е посочена единствено данъчна оценка в размер на 3 274.30 лв., без да е изготвена

мотивирана оценка за стойността,което препятства преценката дали имота може да послужи за удовлетворяване на публичните вземания.Не е ясно и как нап има интерес от възлана на недвижим имот на подобна стойност.

Наред с това и възбраненият недвижим имот – 1/25 ид.част от имот с идентификатор 68134.1006.1118.1.56 и 68134.1006.1118.1.31за очакван размер на задълженията 202 345.13 и запориране на всички банкови сметки в П.,О. и Ю. за сумата от 199 070.83лв., а в случай,че разполага със суми надхвърлящи този размер – да се допусне запорирано едновременно на всички негови банкови сметки, води до извода,че практически обезпечението ще надхвърли евентуално по-късно установените задължения.

Твърди се още пълна необоснованост на извода за размера на предполагаемото публично задължение от 202 345,13лв. хипотеза в която не е установен предполагаемия размер на задължението на дружеството,неговите активи а публичният изпълнител се е насочил директно към имуществото на трето лице – негов бивш управител.

На следващо място се твърди,че постановлението противоречи на чл. 121 ал.3 ДОПК, тъй като наложените възбрани са насочени срещу цялото му имущество,което посегателство безспорно е прекомерно.

Ответната страна - Директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С. изразява становище за несонователност на жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение.

С оглед твърденията на страните, предмета на проверка и съществуването на спора,съдът съобрази:

С постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С230022-023-0002376/04.09.2023г. на публичен изпълнител Р. М., при ТД на НАП – С. и по мотивирано искане от 11.08.2023г. за налагане на обезпечение, издадено от Н. М. – главен инспектор по приходите във връзка с ревизия,възложена със ЗВР № 22221023004737-020-001/07.08.2023 с предполагаем размер на задълженията 202 345,14лв./главница 136845,36 и лихви – 65499,78/ към 11.08.2023г., на дружеството „АЙ ПИ ЕС СИСТЕМС“ ООД е установено и прието,че е изпълнен фактическия състав на чл.19 ал.2 ДОПК,тъй като:

М. Г., в качеството си на управител на дружеството си е разпределил дивидент в периода на проверката в размер на 420 400лв. като е намалил имуществото на дружеството в пари до степен,в която не е възможно събиране натрупаните от дружеството задължения. Към датата на проверката лицето е имало качеството управител на дружеството,като за проверявания период е установено и теглене на парични средства от банковите сметки на дружеството за които не е доказано,че са използвани за покриване разходи на дружеството. В този смисъл изтеглените и разходвани от М. Г. средства имат характер на намаляване на имуществото,представляващо скрито разпределение на печалба.

Към момента на издаване на постановлението не са представени справки за налични и индивидуализирани активи,които да се използват за обезпечение на бъдещите задължения.

Поради това и с посоченото постановление на основание чл.121 ал.1 ДОПК е постановена възбрана върху недвижим имот – S идеална част от УПИ с площ 1010м2, идентичен с парцел VIII с пл.377 в кв.40 по регулационния план на [населено място] дол, общ.С. с посочени граници и и съседи,собственост на М. Г. съгласно НА № 199,том 4 от 16.05.2017г. на служба по вписванията – С.,придобит с нотариален акт с

данъчна оценка за съответната част – 3274,30лв.

С жалба от 18.09.2023г. М. Г. е оспорил постановлението по административен ред, като в рамките на оспорването по чл.197 ал.1 ДОПК и с настоящем обжалваното Решение ПО-101/25.09.2023г. директора на ТД на НАП С. е посочил, че постановлението е в съответствие с чл.121 ал.1 ДОПК при съобразяване нормата на чл.195 ал.2 ДОПК, представлява легален способ съобразно чл. 198 ал.-1 ДОПК, като е налице и мотивирано искане за налагане обезпечението. Същото идва да обезпечи бъдещи задължения, предмет на установяване по отношение на дружеството „АЙ ПИ ЕС СИСТЕМС“ООД, по отношение на чиито средства М. Г. и в качеството си на управител е извършил разпореждане представляващо скрито разпределение на дивидент с което е намалил имуществото до степен в която е невъзможно събирането натрупаните от дружеството задължения.

Посочено е,че е изследвано имущественото му състояние, чрез справка в А. за притежавани имоти,справка от НАП за налични МПС,като при наличие на други активи той разполага с възможност да предложи замяна на обезпечението,каквото искане не е подавано.

Отчетено е обстоятелство,че по отношение на жалбоподателя са наложени още две обезпечения с ПНОМ от същата дата с които е наложен заповест на банкови сметки негова собственост за сумата от 199 070,83лв.,като видно от отговорите на търговски банки – О. и П. лицето няма авоари, а от Ю. България АД отговор още не е постъпил.

Процесната жалба е подадена в срока по чл. 197 ал.2 ДОПК, от активно легитимирано лице,срещу подлежащ на обжалване акт и в съответствие с изискванията за форма,съдържание и приложения.

По съществото на спор, с оглед твърденията на страните и предмета на съдебна проверка,съдът съобрази и приема:

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган, съгласно чл. 197, ал. 1 ДОПК, а именно - директора на ТД НАП С., който се е произнесъл с по жалба на дружеството срещу издаденото ПНОМ.

От своя страна, процесното ПНОМ също е издадено от компетентен орган – публичен изпълнител в ТД на НАП - [населено място], съобразно правомощията му по чл. 167 ДОПК, в предвидените в чл. 196 ДОПК писмена форма и съдържание.

Съгласно разпоредбата на чл.121 ал.1 ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Безспорно субект на обезпечението е и субекта на задължението,предмет на ревизионното производство, каквото качество жалбоподателя има по силата на чл.19 ал.2 ДОПК и с оглед качеството си управител на дружеството пред ревизионния период.

По силата на чл.121 ал.2 ДОПК,предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197.

Ето защо, следва да се приеме, че в процесният казус наличието на висящо ревизионно производство представлява годно нормативно основание за предприемане действия по обезпечаване вземането,предмет на установяване. Основанието освен

годно обаче следва да бъде и законосъобразно приложено.

Същото безспорно е постановено от компетентен орган.

Като продължение и във връзка с възражението за неспазване изискването за форма на акта, следва да се посочи, че същият е постановен в изискуемата писмена форма и с ясно изложение на фактическите и правни основания за издаването му, поради което и не е в нарушение на изискването за форма и съдържание на акта, съответно липсват основания по чл. 146 т.2 и т.3 АПК.

В рамките на проведеното на 15.01.2024г. открито съдебно заседание по делото от страна на ответника е представено ПНОМ от 11.01.2024г. на отмяна на наложените обезпечителни мерки във връзка с което и жалбоподателят изрично е заявил, че поддържа жалбата. На тази база и независимо, че оспорваният ПНОМ вече е отменен, респ. няма действие, съдът счита, че следва да се произнесе по жалбата с оглед разрешаване всички спорни въпроси свързани със законосъобразността по време на действието на оспореният ПНОМ и правните последици от това.

Посоченото задължение на съда е и пряко следствие от постановеното в т.45 от Решение на СЕС от 24 ноември 2022 година по дело С-289/21 съгласно което „Възможно е обаче също така с оспорването на национална разпоредба по съдебен ред жалбоподателят да цели да се премахнат и правните последици, които са породени от прилагането на тази разпоредба и които го увреждат. В подобна хипотеза сама по себе си отмяната с последваща норма на посочената разпоредба не би довела до отпадане на тези вече настъпили последици и прилагането в подобно положение на национална процесуална разпоредба, по силата на която се прекратява производството, тъй като е отпаднал предметът на оспорване, би могло да лиши жалбоподателя от ефективна съдебна защита“. С посоченото решение СЕС ясно недвусмислено посочва, че в хипотезата като процесната съдът следва да даде ясно възможност на жалбоподателя да заяви дали поддържа оспорването, което е и сторено, както и да се произнесе по законосъобразността на мярката за времето на действието и. Като продължение:

Обезпечителната цел на процесното ПНОМ е да не бъде осуетено изплащането на подлежащи на установяване задължения. Конкретните задължения са предмет на установяване в рамките на ревизионно производство образувано със ЗВР № 22221023004737-020-001/07.08.2023г. Като следствие от развилото се производство е постановен РД от 18.12.2023г. и РА № 22221023004737-091-001/11.01.2024г. Видно от посоченият РД е отправено предложение, същото възприето с РА, като е прието, че М. Г. не следва да отговаря по чл.19 от ДОПК за задълженията на „АИ ПИ ЕС СИСТЕМС“ ООД. В този смисъл и постановявайки този изход от ревизионното производство, органите по приходите са отrekli с обратна сила наличието на реална обезпечителна нужда и опровергали предполагаемостта на задълженията, които следват да бъдат обезпечени. В този смисъл и в съответствие с чл.197 ал.1 ДОПК следва да се приеме, че нито е налице изпълнително основание, каквото би било наличието на РА установяващ конкретни задължения, нито е налице обезпечителна нужда, тъй като не са налице задължения, чието заплащане следва да бъде гарантирано. Не е налице нито установено, нито изискуемо публично вземане, което да бъде обезпечено, съобразно чл.195 ал.1 ДОПК. Но по-съществено и на плоскостта на чл.121 ДОПК не са налице задължения за данъчни и осигурителни вноски, чието събиране да се затрудни. Безспорно и по силата на чл.142 ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. От своя страна обаче наличието на задължения за данъчни и

осигурителни вноски се установява с ревизионен акт. С цел осуетяване данъчното отклонение и при започнала ревизия, органа по приходите може да поиска налагане на предварителни обезпечителни мерки на базата на ревизионната презумпция, че отговорността на ревизираното лице ще бъде ангажирана. Същата презумпция обаче е оборима и това се установява дори от самото съдържание на чл.121 ДОПК допускащ налагане на предварителни обезпечения тогава,когато събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. И като контратеза - липсата на подлежащи на обезпечаване задължения, обуславя и липсата на основание за налагане на обезпечителна мярка. В обратната хипотеза би следвало да се приеме,че наличието на обезпечителна нужда е налице винаги,когато е образувано ревизионно производство, както и,че обезпечението може да бъде определено едностранно и в размер,чиито единствен критерий за преценка е предположението на органите по приходите в ревизионното производство, без в тази връзка съдът да може да осъществи реален контрол/в настоящото производство съдът не преценява дали предполагаемите задължения са обосновано предположени, а само съответствието между размера им и стойността на наложените обезпечения/.

Като обобщение – обезпечителната нужда в хипотеза като настоящата не е отпаднала, а е отречена. Обезпечителната нужда отпада, тогава когато отпадне задължението. При изначална липса на задължение е налице и изначална липса на обезпечителна нужда. Същата макар и предполагаема на етап – образувано ревизионно производство е оборима като презумпция, което е сторено от органите по приходите посредством издаване процесният РА. Именно поради това и в съответствие с установената отречена /а не отпаднала/ обезпечителна нужда, съдът следва да отмени и оспореното ПНОМ. Факта,че същото вече е отменено по силата на последващото ПНОМ от 11.01.2024г. не освобождава съдът от произнасяне с цел установяване незаконосъобразността му,единствен способ за което съгласно сега действащият АПК е съдебната отмяна.

Предвид изхода от спора съдът приема претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски за потенциално основателна, но реално недоказана,поради което и следва да се отхвърли. Макар разноските да са поискани своевременно,както и да е налице адвокатско пълномощно, осъществявана правна защита от упълномощеният адвокат изразяваща се в подаване на настоящата съдебна жалба, то уговореното от страните възнаграждение,видно от представеният договор за правна помощ е чрез посочване на нормата на чл.38 ал.1 т.3 от Закона за адвокатурата. Посочената разпоредба предвижда възможността за оказване безплатна правна помощ,която следва да се заплати от ответната страна на представляващия адвокат, съобразно изхода от спора съгласно ал.2 на посочената норма, но при несъмнено установяване наличието на роднинство,близост или качеството "друг юрист" по отношение на представлявания. Такива данни не могат да се установят от представените и подкрепящите претенцията доказателства, поради което и същата не следва да се уважава.

В тази връзка и в полза на жалбоподателя следва да се присъди единствено сумата от 10лв. заплатена държавна такса.

С оглед изложеното и на основание чл.197 ал.3 ДОПК,Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПО 101/25.09.23г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата срещу Постановление за продължаване на наложени обезпечителни мерки изх. № С230022-023-0002376/04.09.2023г. на публичен изпълнител Р. М., при ТД на НАП - С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С230022-023-0002376/04.09.2023г. на публичен изпълнител Р. М., при ТД на НАП - С..

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на М. Г., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица],вх.. А, ет.3,ап.5 сумата от 10/десет/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: